

Koncoročné vydanie občasníka žiakov a učiteľov Základnej školy v Bracovciach

Koniec roka

Po mesiacoch tvrdej driny
tešíme sa na prázdniny.

Vedomosti plné hlavy
teplé leto rýchlo strávi.

Hoci učiť sa nám treba,
život vie byť ťažká veda,
júl je voľna sladký čas,
nedočkavosť horí v nás.

Slnko, voda, kamaráti,
únava sa zrazu stratí.

Po mesiacoch tvrdej driny
utekáme na práááázdniiny!

Príde pani učiteľka...

„Jožko, poď sem.“

„Áno, pani učiteľka.“

„Priznaj sa, ty si opisoval od Jan-
ka.“

„Máte nejaký dôkaz???“

„Mám, v 3. otázke dal Janko
"neviem" a ty si dal „ani ja“.“

Jún 2017

Prázdninová záhada...

„Jedného dňa objavili asi päťdesiat kilometrov severne od Hollywoodu rozbité auto. Vybehlo z cesty, preletelo cez útes a zrútilo sa takmer do mora.“

„Dobre, ale čo to má spoločné so Štefanom Terrillom?“ skočil mu do reči Peter.

„Polícia zistila podľa čísla, že auto patrilo Terrillovi,“ vysvetľoval Bob. „Jeho mŕtve telo síce nenašli, ale to nikoho neprekvapilo. Mohlo ho počas prílivu odplaviť more.“

„Uf!“ zhrozil sa Peter. „Myslíš si, že sa zrútil z útesu náročky?“

„To nie je isté,“ odvetil Bob.

„Ale keď polícia prišla do Čierneho kaňonu prezrieť zámok, dvere boli dokorán otvorené. Naokolo nebolo živej duše. Keď prezreli dom, našli v knižnici na stole lístok pripichnutý pripínáčikom a na tom lístku stálo...“ Bob si skontroloval poznámky a povedal:

„Hoci ma svet už nikdy neuvidí živého, môj duch nikdy neopustí tento dom. Zámok bude navždy prekliaty. A lístok bol podpísaný: Štefan Therrill.“

„Ach,“ zvolal Peter. „Čím viac o tom dome počujem, tým menej sa mi pozdáva.“

„Naopak,“ odsekol Jupiter, „vyzerá to čoraz sľubnejšie...“

Kto bol záhadný Štefan Therrill? Prečo strašilo v prekliatom zámku? Všetko sa dozviete v knihe Roberta Arthura, Záhada strašidelného zámku.

Milí žiaci a priatelia našej školy,

opäť sa vám prihovárame v predprázdninovom období, aby sme sa s vami podelili o svoju tvorbu, postrehy, nápady a zaujímavosti. Blížia sa prázdniny a pohľad na ne cez naše hlavy vám bude isto hravým spestrením ich začiatku.

Máme za sebou rok zmien. Každý sa mení , žiaci, učitelia i škola. V školskom roku 2016/2017 sme sa úspešne zapojili do projektu ŠOV a podarilo sa nám zrekonštruovať telocvičňu. Privítali sme prvákov a chystali sme deviatakov na veľké finále, pretože tento rok bol ich posledným na tejto škole. Čakajú vás dva mesiace oddychu. Veríme , že ich prežijete v zdraví a s rozumom tak, aby sme sa tu v septembri všetci opäť stretli a mohli pokračovať v práci na základoch vášho budúceho života... Veď sme napokon základná škola!

Tak do sprázdnenia...

Naša planéta Zem je v podstate zložitá planéta. Žijú na nej miliardy ľudí, každým dňom niekto na planéte pribudne, tak sa musíme zamyslieť, čo nás čaká o niekoľko rokov. Preľudnená planéta, nedostatok potrebných vecí na živobytie... Ako sa Malý princ stará o svoju ružu a vyhýba sa baobabom, aj my musíme dávať pozor na našu ružu - našu prírodu, lesy a všetky dôležité veci, ktoré sa nám strácajú pred očami. Vyhýbajme sa činnostiam, ktoré ničia našu planétu—to sú práve tie naše baobaby. Ak včas "nezachránime ružu" a „neodstránime baobaby“, skončí sa to pre nás zle a nevrátíme to späť. Malý princ to však mal jednoduchšie, ako to máme my, pretože je veľký rozdiel medzi planétou Malého princa a medzi našou Zemou. Musíme si ju chrániť, aby sme si ju uchovali takú, aká je.

Miroslav Štofa

Nad Malým princom

Moja planéta je veľmi obyčajná, hoci trochu iná. Na mojej planéte je ružou, o ktorú sa musím starať, život, ktorý žijem. Je veľmi cenný a zaujímavý. Mám ho rád, lebo stále na ňom niečo nové nachádzam a zisťujem. Každý by si mal svoj život ceniť a chrániť, lebo sme tu iba raz a nie naveky. Mojm baobabom je čas. Každý deň si všimam, ako mi pod nohami uteká ten čas ako voda vo vodopáde. Len pred chvíľou som sa narodil a už chodím do ôsmeho ročníka a začínam si uvedomovať ako ten čas beží. Myslím si, že svoj život by sme si mali užívať ako len vieme, ale nemali by sme to preháňať. Každý je správcom svojej planéty a každý by mal vedieť ako sa o ňu starať. Myslím si, že každý ma svoje baobaby, ale aj ruže.

Anton Žofčák

Vanesa Čižmárová — Leto

Keď je leto, vtáčik spieva
a či sa hnevá?
To však neviem doteraz!
Po chrbte mi prešiel mráz.
Keď je slnko, môžeme sa smiať
a na letný deň pozerieť.

Vanesa Kaloková — Si...

Máš modré oči ako nebo.
Máš čierne vlasy ako vrana.
Máš červené ústa ako ruža.
Si biela ako sneh.
Si môj celý svet.

Juliana Farbárová— Hviezda

Hviezda, hviezda svieť.
Svieť a leť.
Na nočnej oblohe si ako horiaca guľka.
Keď ťa vidím, si maličká bodka,
malá ako malá muška.
Svietiš a cez deň spíš.
Kde je tvoja skrýš,
keď letíš a spíš?

Daniel Kirnág—Letný nonsens

Bolo veľmi teplo,
skoro z toho preplo.
Kubo sa už raduje,
lebo sa on sánkuje.
Sánkovať sa mu však nedá,
Perinbaba snehu nemá.
Musí počkať do zimy,
kým naplní periny.
Kubo zostal z toho smutný,
no sánky z rúk nepopustí.
Vláči sane hore dole,
zamrzlo až z toho more.
Máme snehu habadej,
sneží u nás každý deň.

Na tanečnej súťaži — Rebecka Tatárová

Jedného sobotného rána ma mamka vychystala na súťaž, na ktorú samozrejme išla aj ako náš dozor. Pešky sme došli ku škole, kde nás pani učiteľka Mgr. Miroslava Takáčová spočítala a išli sme k autobusu. Nasadli sme a cestovali do Humenného. V autobuse som

s mojou naj kamoškou Timkou. Došli sme do Humenného a počkali ostatné deti, z Bardejova, Lendaku, Nižného Žipova atď... Premiestnili sme sa do miestneho kultúrneho strediska. Najviac sme sa zdržiavali v šatni, kde sa deti prezliekali, jedli, obliekali kostýmy a podobne. Súťaž sa začala o 9. hodine. My ako skupina Wild

sme si preskúšali choreografiu. Nastala 15. hodina a bum, je to tu. Veľká tréma, veľký strach a obrovský stres. Odvystupovali sme. Pani učiteľka a porota sa presunuli do jednej miestnosti, kde sa porozprávali o choreografiách. Za ten čas sme si odbehli na zmrzlinu s naším dozorom, ktorým bola moja mamka. Vrátili sme sa a už bolo vyhlásenie.

Takže my ako skupina Wild angeles sme absolvovali bronzové pásmo na celoslovenskej súťaži. Vrátili sme

angeles sme vystupovali a 15. hodine. Okolo obeda

sa do šatne a pani učiteľka Pelcerová nám urobila menšie prekvapenie. Objednala nám pizzu. Najedli sme sa, pobrali si veci a išli sme domov. Bola som unavená, takže som si v autobuse trochu zdiemla. Na ten supercool deň nikdy nezabudnem. A ešte 16.6. 2017 ideme na Streetmort do Trebišova. Takže sa veľmi teším.

Pingu a Taylor bývajú spolu, ale Taylor musela ísť na služobnú cestu do Talianska. Tak sa rozlúčila s Pingu, zbalila si veci a vyrazila. Pingu upratovala kuchyňu. Zrazu jej zazvonil mobil a bolo to neznáme číslo. Tak to zdvihla a niekto jej povedal: „Chod' do izby a potom späť.“ Pingu vôbec nevedela, načo má ísť do izby a späť. Tak zložila telefón, no išla. Keď sa z izby vrátila naspäť, zase jej zazvonil mobil a bolo to to isté číslo. Zase tam mužský hlas povedal: „Dobrá práca.“ A potom si Pingu uvedomila, že ju niekto sleduje, keďže mobil zazvonil vo chvíli, keď sa vracala z izby. Zatiahla preto žalúzie a celá vystresovaná sedela na gauči. Zrazu začula nejaký rámus, ozývalo sa to z kúpeľne. Rýchlo utekala von

z domu, a zavolala políciu. Povedali jej, že tam budú o 10 minút. Potom vyšla z domu zvláštna postava. Kto si ju chytil za ústa a zviazal jej ruky a nohy. Ústa jej prekryl uterákom, aby nekričala. Strčil ju do kufra svojho auta a rýchlo šiel preč, aby ho nechytla polícia. Keď polícia prišla na miesto, ktoré uviedla Pingu, nikto tam nebol. Preto sa rozhodli, že pôjdu na cestu a budú hľadať nejaké podozrivé auto. Nijaké auto nevideli. Až po polhodine uvideli nejaké auto, ktoré prekročilo rýchlosť. Zastavili ho a vodičovi povedali, že dostane pokutu. Ale on nechcel zaplatiť, tak utekal. Jeden policajt ho naháňal a druhý preskúmal jeho auto. Potom otvoril policajt kufor a videl tam dievča, ktoré má zalepené ústa, zviazané ruky a nohy. Policajt ju rozviazal a spýtal sa, čo sa stalo. Pingu povedala, že ju uniesli a že to ona zavolala políciu. Tak policajti chytili únoscu a dostal sa do väzenia.

Erika Žofčáková

Lúka a ty

Rozkvitnutá lúka,
kvetý farbou maľované,
žiara vôní rozvoniava
svojou krásou lesné stráne.
Príroda sa prebúdza.
Hľa, tá krása jari,
leto je už za dverami.
Prebúdza sa všetko živé,
každý z nás má niečo hrejivé.
Motýle sťa konvalinky,
kvitnú ako mladé žienky.
Mládenci sú bujarí,
každý z nich je dvojtváry.
Jeden skrýva prázdne tóny,
druhý zase nos hore nosí.
Navonok sme si podobní,
v myšlienkach sme rozdielni.
Nájde sa tu niekto taký,
čo vie lietať ako vtáky?
Možno by sa našiel jeden,
no je chladný ako ľad.

Ivana Kížiková — Jar

Kvetý kvitnú, slnko páli.
Len nech sa nerozpáli.
Zvieratá sa zobúdzajú
zo zimného spánku
a netreba im pri tom
obúvať topánku.

Ľudia nie sú mrzutí,
naopak sú veselí.
Veselosť je pekný pocit,
ako keby si bol
pri peci .

René Marcin

Divný sonet

Život je taký zvláštny,
zároveň aj krásny.
Je prekvapení plný
a občas pekne dlhý.

Život je taký zvláštny
a nesmierne lacný.
Veci sa v ňom dejú
a nikam nespejú.

Život je taký zvláštny!
Ó, to naozaj je!
Niekedy neviem, čo sa to v ňom deje.
Pred chvíľou sa začal,
onedlho skončí
tak isto, ako tento sonet končí.

Zuzana Iškovská

Neviem...

Neviem, čo s tým,
keď myslím iba na teba.
Myslím na to, s kým
si a čo robiť pre seba.

Celý čas premýšľam,
chcem dospieť k záveru.
Neviem, či šancu dám
nášmu príbehu.

Neviem, či aj ty
o tom premýšľaš.
Či máš také sny,
alebo to nevnímaš.

Ja stále v duchu prosím,
túžim ťa objasť zas.
Duša hľadá do tmy
a chce vrátiť čas.

Alternatívne vyučovanie občianskej náuky v Bratislave

Všetko to začalo v stredu večer na železničnej stanici v Bánovciach nad Ondavou. Nabalení a dobre naladení sme sa vybrali nočným vlakom do hlavného mesta – Bratislavy. Po noci strávenej vo vlaku sme sa rýchlym krokom presunuli do NR SR, kde sa nás po osobnej prehliadke ujal veľmi milý pán stážista. Videli sme čestnú stráž, stretli sme mnohých pánov poslancov – niektorí nám venovali svoj podpis, boli sme prítomní na zasadnutí a hlasovaní poslancov.

Z balkóna rokovacej sály sme mali ako na dlani pána predsedu NR a všetkých podpredsedov. Žiaci mali najväčší zážitok z priameho rozhovoru

s pánom poslancom Ing. M. Feckom, ktorý nás pozval na Výbor pre poľnohospodárstvo a životné prostredie.

Po tejto návšteve sme ešte absolvovali exkurziu v Slovenskom národnom múzeu židovskej kultúry, kde sme sa dozvedeli o živote Židov mnoho no-

vých informácií, najmä o holokauste a videli sme mnoho expozícií. Popoludní sme sa presunuli do centra mesta a čas podvečer nám vyplnilo nákupné centrum Europea. Po náročnom, no krásnom dni, nás čakala posteľ v hosteli v centre Bratislavy.

Posledný deň nás po skorom budíčku čakal Úrad vlády. Pán sprievodca nás o všetkom podrobne informoval a mohli sme sedieť na

miestach pána premiéra. Toho sme zastihli pri pracovných raňajkách na balkóne úradu vlády, no i napriek tomu nám venoval svoj pohľad a zakýval nám. Sprievodca previedol nás všetkými rokovacími miestnosťami, videli sme aj historickú kaplnku a urobili sme si mnoho fotiek. Pred Prezidentským palácom sme videli aj výmenu čestnej stráže a utekali sme do Prírodovedného múzea, kde sme mali šťastie na výstavu gigantov doby ľadovej.

Do večera sme sa ešte túlili mestom a po úžasnom čase strávenom v hlavnom meste, sme sa po polnoci šťastní, zdraví a spokojní vrátili domov. Za celú akciu boli zodpovedné a sprevádzali nás pani učiteľky Mgr. Vargová a Mgr. Bajžúriková.

Na ceste k poviedke

Na povale u strýka strašilo. Stále v noci akoby niekto chodil po povale. V jeden deň som vyšiel na povalu a všimol som si, že v streche bola die-ra, tak mi to došlo. Bola to iba diera v streche, ktorá robila ten zvuk. Strýko ju opravil, ale večer som počul zase akoby niekto bol na povale. Vyšiel som na povalu a zakričal som: „Je tu niekto?“ Ale nikto sa neozýval. Zrazu niekto prebehol poza môj chrbát. Otočil som sa, ale nikto tam nebol. Nakoniec vyskočila na škatuľu mačka. Tak som sa zľakol, tú mačku som zobral do kuchyne. Keď som si naspäť ľahol už som nepočul žiadne kroky. Takže som zistil, že to bola mačka, ktorá robila ten rámus.

Laura Ondo-Eštoková

Na povale v starom opus-tenom dome začalo niečo svietiť. Ja, Dodo a Lena sme tam išli, no ale báli sme sa. V dome neboli žiadne žiarovky ani elek-trika, takže to muselo svietiť zviera alebo rastli-na. To bola naša prvá stopa. Na druhý deň ráno sme tam zase išli, ale to svetlo, čo sme videli večer, nesvietilo. Takže to svetlo svietilo iba v noci, naša druhá stopa, no a okolo toho domu bolo niečo ako korálky a to bola tretia stopa. Ja som si sadla za počítač a hľadala som a hľadala, až mi to došlo. Zavolala som Doda a Lenu večer k tomu starému domu a ukázala som im to svetlo. Boli to svetlušky.

Sára Kristína Škarupová

Žiaci v knižnici

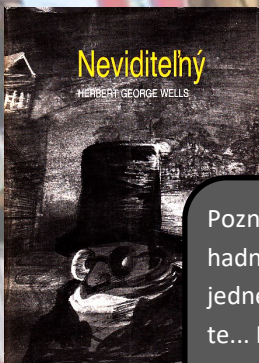
Určite by ste si mali prečítať knihu od Hawkingovcov Gregor a Veľký tresk. Dozviete sa v nej veľa nových vecí o vesmíre a spolu s Gregorom, chlapcom, ktorý sa dostane všade, zažijete veľa nevšedných vesmírnych dobrodružstiev.

René Marcin

Svojím spolužiakom by som odporúčala knihu Kruh od Elfgrenovej a Stranberga. Ak máte radi záhadné udalosti a paranormálne javy, kniha vás nimi obklopí.

Evka Banová

Poznáte knihu Neviditeľný od H. G. Wellsa? Je o záhadnom neviditeľnom mužovi, ktorý sa raz zjavil v jednej dedinke a každému z toho behal mráz po chrbte... I mne...

Zuzana Iškovská

Vtipy

Jeden chlapec nosil na bruchu stále okuliare a raz sa ho kamaráti opýtali:

"Prečo nosíš na bruchu okuliare?"

On im odpovedal:

"Doktor mi povedal, že mám slepé črevo."

- Ocko, pozri sa, akú peknú vtáčiu búdku som urobil.

- Je naozaj pekná, si veľmi šikovný, ale... kde je nejaký otvor, aby tam vtáčik mohol vojsť?

- Načo otvor, veď vtáčik je už tam.

- Viem sa teleportovať? - pýta sa ma 10-ročná dcéra.

- Ako to myslíš? - čudujem sa.

- Večer som zaspala na gauči a ráno som sa zobudila vo svojej posteli.

Janko šiel prvý raz do školy a keď sa vrátil, dedko sa ho pýta:

- Koľko je 2x2?

- Štyri, - odpovie Janko.

Dedko mu za správnu odpoveď dal štyri eurá.

- Keby som to vedel, tak poviem, že desať, - povedal rýchlo Janko.

Boris má na starosti svoju päťročnú dcéru Ester. Dcéra mu prinesie v malom poháriku vodu. Borisovi sa hra zapáči a vodu vypije. To sa opakuje niekoľkokrát. Keď príde domov Esterina mama, Boris sa jej chváli:

- Vidíš, ako dobre sme sa pohrali?

- Áno, ale to ti nenapadlo, že jediné miesto, odkiaľ Ester môže priniesť vodu je záchod?

Z akcií šk. r. 2016/2017

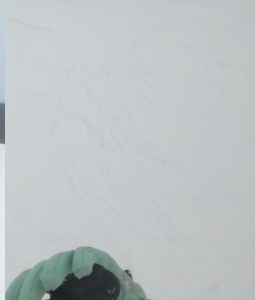
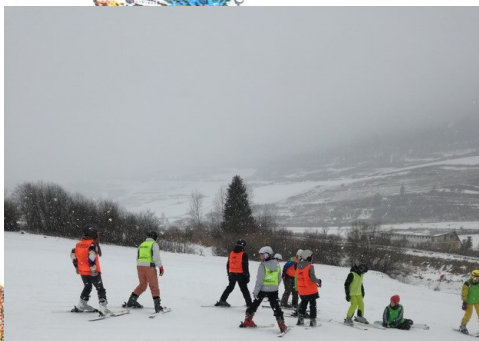
Exkurzia v okresnej knižnici

Školský ples

Lyžiarsky výcvik

Obnovenie činnosti ŠKD

